

ЛЕВ ТОЛСТОЙ СИВИЯТ ЗАЕК

Превод от руски: Ангел Каралийчев, —

chitanka.info

Сивият заек живееше през зимата край селото. Когато настъпи нощта, той вдигна едното си ухо, послуша се; сетне вдигна другото, раздвижи си мустаците, подуши и седна на задните си лапи. После той подскочи един-два пъти по дълбокия сняг и пак седна на задните си лапи и почна да се оглежда. Наоколо нищо не се виждаше, само сняг. Снегът лежеше на вълни и блестеше като захар. Над главата на заека се носеше студена пара и през тази пара се виждаха големи ярки звезди.

Заекът трябваше да мине през големия път, за да отиде на познатия харман. Чуваше се как по големия път скрибучат шиени, пръхтят коне и скърцат седалищата на шейните.

Заекът пак се спря край пътя. Селяните вървяха край шейните с вдигнати яки на кафтаните. Лицата им едва се виждаха. Брадите, мустаците и клепките им бяха бели. От устата и носовете им излизаше пара. Конете им бяха потни и към потта беше полепнал скреж. Конете се блъскаха в хамутите, потъваха и се подаваха от трапищата. Селяните настигаха конете, изпреварваха и ги биеха с камшици. Двама старци вървяха един до друг и единият разказваше на другия как откраднали коня му.

Когато обозът отмина, заекът прескочи пътя и полекичка тръгна към хармана. Едно кученце от обоза видя заека. То почна да лае и се втурна след него. Заекът заскача към хармана по корясалия сняг: снегът задържа заека, а кучето на десетия скок затъна в снега и се спря. Тогава заекът също се спря, поседя на задните си лапи и полекичка тръгна към хармана. По пътя, в току-що поникналите посеви, той срещна два заека. Те се хранеха и играеха. Заекът поигра с другарите си, порови с тях ледения сняг, похапна си есенница и продължи по-нататък. В селото всичко беше тихо, светлините бяха загасени. Само на улицата се чуваше плач на дете в една къща и пращането на къщните греди от студа. Заекът стигна до хармана и там намери другари. Той си поигра с тях по разчистената площадка, похапна си овес от наченатата купа, покатери се на покрива, затрупан със сняг, на плевнята, и през плета тръгна назад към своя дол. На изток светеше зората, звездите бяха оредели и над земята се издигаше още по-гъста студена пара. В близкото село жените се бяха събудили и отиваха за вода, мъжете носеха храна от харманите, децата викаха и плачеха. По пътя минаваха още повече обози и селяните разговаряха по-високо.

Заекът прескочи пътя, приближи се до старата си дупка, избра си местенце по-нависоко, разрови снега, легна заднешком в новата дупка, намести уши на гръб и заспа с отворени очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.